

—Helt pappa, när ha vi varit tre gånger och sökt
tante Tordin men, förgäves! Andra gången hade
Eva sett oriktig nummer i adresskalendern, och vi ven-
trade visst 10 gånger upp och ned längs Badstugugatan,
för att finna n° 14, men endast 12 och 16 funnas på
hvar sin sida om en tvärgata. Nå ja, viingo him-
den gången också med oförvärradt ärende, och sågo
änne en gång i adresskalendern. Då hade Eva kom-
mit orätt i håg, det hade stått Badstugugatan 4, och
efter ett par dagar traskade vi åter af i den förfär-
ligaste smuts, för tredje gången. Vi hoppades så
visst att det tredje gången skulle lyckas, men visst
också. Vi sprungo tre och fyra trappor upp i alla
ingångar i hela gården, men ingen visste något.
Slutligen ginga vi till värdinnan, och hon sade
att Emil visst bodde der, men hans gamla, sjuka
mor någonstädes på nästan Samuelsgatan. Hon
lofvade säga till åt Emil och gifva honom vår ad-
dress, ifall han ville föra oss till sin mor. Hon är
så sjuk, stackars tante Emilie, hon har lungrot.
Emil kunde ej träffas förr än sent på qvällen.
Nu kunna vi blott vänta att han skall komma
och gifva oss sin mamas adress.

Vidare skall jag berätta att vi sett "Den flygande
Holländaren", "Wagners nyaste Opera. Vi följde med
bonniers, som skaffade oss biljetter till första repre-
sentationen. Sjelfva idén är tackar: den flygande
holländaren är en oselig ande, som är dömd att irra
fridlös omkring på de stormiga hafven, ända tills han
funnit en brud, som i döden blef honom trogen. Detma
brud fann han nu också i en norsk sjökapten's datter
som helt och hållet försakade allt annat för att bli
hans räddarinna. Vid slutet af pjesen trodde han
att hon svikit sitt trohetslöfte och ville med djup
förtroflan åter bröja sitt rastlösa lif. Han går ombord
och skeppet lägger ut, men då springer hans brud
upp på en klippa vid hafvet sträcker armarna efter
honom och ropar: "Prisa din engel, nu ändas din nöd,
din är jag trofast in i min död." Hoar på hon störtar
sig ner i hafvet. I det samma sjunker holländarens
skepp och man ser hans och hans bruds förklarade
andor uppstiga öfver vattenbrynet. Så var i korthet pje-
sen. Sceneriet var hafvetsviken, och verkligen förtrollande
oakert. Fjörne skepp ses man, och ett haf i raseri det en
som om man verkligt stod vid stranden och såg ut
öfver de fradgande vågorna och hörde stormens dån.

(28. 1. 1872)

min det kan jag inte. Aldrig har jag troatt att jag skulle ha så svårt att lära mig sjunga riktigt. Jag märker att hvar gång jag kommit från Operan har jag fått ett liksom litet klarare begrepp om hur jag skall göra, det vore bestämdt mycket nyttigt för mig att höra mera sång. Ellen Bergman säger att jag nödvändigt borde få fortsätta mina lektioner här i nästa vinter, men det tänker vi ju icke på, icke sannolikt. Jag skulle ej kunna vara borta igen en vinter för allt i världen. - Ack, jag undrar hvarföre ej Emma blomqvist skrifvit till mig, jag har så nogsamt längtat efter bref af henne. Bed Alma kelsa henne och påminna henne om hennes löfte.

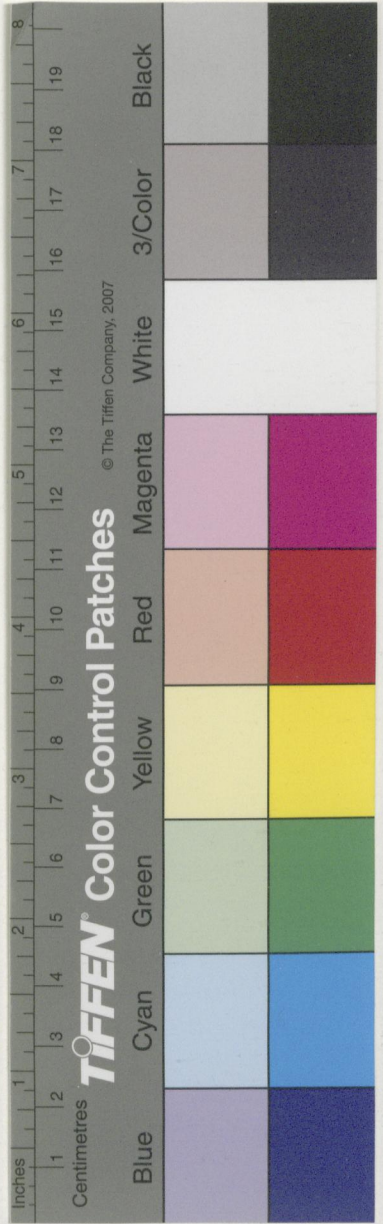
Jag glömde vidta söndags att besätta hvad Clara T. skref. Hon bad oss på det hjertligaste från sin far att komma och bo hos dem till våren. Det kan ju aldrig komma i fråga, men jag skall skrifa och tacka så mycket för deras välvilja. Jag tror ej Clara väntar att vi skulle komma, idugmerhet då hon hört att vi ha ett godt hem här. Till Ellen Hörlin har jag äfven skrifvit. Jag har väknat att jag 10 gånger fått skrifa om samma sak, familjen och våra bekantkaper och nöjen. Det blir i längden tråkigt.

litet bättre, hvar och en har bidragit med 50 ore och för köpt i goda

En sak, som vi så gärna ville veta är, om det blir
 promotion i H. förs i vår. Karin-Martin sade det
 alldeles säkert. Då måste vi få komma hem till slus-
 tet af Maj. Det var ju för promotions skull, som vi
 hellre ville fara bort detta år än det nästa, ty vi tänk-
 te ju att promotion skulle bli 1878. Det vore omöjligt
 för oss att stanna här om vi visste att det vore pro-
 motion i vårt kära H. förs, och att vi hade fått vara
 med. Skrif, älskade ni om det verkligen blir.
 Åh, en sådan oläck vinter vi ha, baraste smuts-
 dimma och illaluktande luft. Här är också så
 sjukligt. Vi ha dock, Gudskelof, varit friska och
 pigga, utom att min körtel en tid var tydligt sjuk,
 och jag började redan frukta att den skulle söllas
 inåt, och var rikligt i ångest, men så lät Gud den
 bli bra igen, efter att jag ett par dagar suttit inne.
 Doris' syster har en sådan körtel, och hon måste alltså
 efter ett par års förlopp resa till Petersburg och låta
 taga ut den, ty annars skulle hon gräfoas. Det
 kan nog hända att min också måste opereras,
 men vi skola hoppas att det ej blir annu.
 Hwad vi äro systligt glada och tacksama att vi
 fått vara friska, Gud låte det få fortgå.

Gösta är mycket nyfiken att få höra om
 pappa friställt hans Bullerbass-taflos. Lilla
 Ville kan första stycket ar den utantill, och flera
 öfveringar dess utom som han brukar läsa upp,
 såsom: Matte rodde ut med storbåten och räckte
 Hilda nästan till näsan och fick hålla sig undan
 i granngården o. s. v. De brukar uppföra scener af
 Bullerbass. Eva är Bullerbass, Gösta pappa,
 Lille grämissa och Elsa Hilda. Eva är Bullerba-
 ss för att orka stoppa grämissa i kakelugnen eller
 gräfoa ner grodan (Ville också) i trädgården. De
 äro så systligt roade af det. Det blir beständigt
 något utmärkt af Gösta gossen, han har fallenhet
 för allt, han har ett så musikaliskt öra, han kan
 mer igen melodier, som man blott slår taktten till,
 han räknar ett ta tre i hufvudet de svåraste saker,
 läser och skrifver bra och ritat. Han har nu börjat
 rita riktigt och hans första skuggade plansch
 skulle giffa heder åt en hårs gosse. Och så genom-
 intresserad är han af att lära allt möjligt. Eva har
 fått ett af hans porträtt, vi skulle skicka det ut,
 men det regnades ej.
 Det mamma, vi ha på sednare tiden fått mycket

Eller ett par dagar är det påskens 4 följande dagar, hela alla passade hem från matbo-
kättare mat än i början. Huru det kommit sig till
begrija vi ej, inte ha vi på något sätt visat oss miss-
nöjda. Det är ej underligt att vi ej magera, ty vi få så
rysligt fet mat alltid, der är blott i allt. Carolina
kunde ej koka ^{när hon kom hit} någonting och tante ej heller, så att
därför är all mat så illa tillagad. Ritsoppa ha
vi isynnerhet sårt med, den är som gröt, och man
får riktigt tugga årtorna. Men detta är ju små-
saker, när man blir mätt gör det ju ingenting.
Tante brukar nog tala om huru litet hon förstår af
matlagning och hushållet, det har aldrig roat henne.
Det är ju många memiskor, som litet duga
för det praktiska lifet, bland dem också jag
stuckare, som så gärna ville vara huslig, men som
sällan kommer ihåg det praktiska af lifet. Det
är mycket dumt, jag borde söka tjänst hos någon
sträng husmor, som riktigt skulle hålla tummen
på ögat på mig.

Nu är bordet dukadt och vi skola äta. Sön-
dagarna äta vi kl. 3. Hvardagarna sätta vi oss
vanligtvis mellan $\frac{1}{2}$ 4 och 4. Man hinner allt
bli bra hungrig från kl. 9, men jag brukar dock
ingenting äta för att ha appetit till middagen.

